

Otava 2. – 10. července 1993

Účast: Vilda, Petr, Patrik, Mártý, David P. a Hanka, Ríša, Jitka, Jana Sombergerová, Pavel, Helča s Helenkou a Bárrou, Karel S., Peršing, Honza D., Melíšek a Alena se psem Mikym, Míla a Dráža s Pavlíkem, David B., Petr Šmejkal, Ivan a Romana

Pátek 2. července 1993 (Praha – Annín): Z Prahy do Annína jsme vyrazili hned v pěti skupinách. První složená z Vildy a Petra vezla autem s přívěsem větší část lodí a bagáže. Druhá jedoucí také autem s přívěsem a se stejným nákladem se skládala z Mártýho, Patrika, Davida P. a Hanky. Třetí nejpočetnější se dopravovala vlakem a byli v ní Lád'a, Honza, Karel, Helča s Helenkou a Bárrou, Jitka, Jana, Pavel, Dráža s Pavlíkem, Melíšek a Alena se psem Mikym. Čtvrtá byla také motorizovaná jako první dvě a Ríša s Mílou vezli na střeše své škodovky jednu kánoi. Pátá nebyla ani skupinou, protože ji tvořil pouze opozdilec David B. dohánějící ostatní autobusem.

Cesta vlakem byla již tradičně nejpestřejší, o což se postaral již samotný dopravní prostředek. Tři kulaté vagóny s vlastním pohonem pamatující zřejmě již rakouské mocnářství se daly nazvat vlakem pouze s notnou dávkou představitosti a na základě toho, že se pohybovaly po kolejích. Dobře se zde ale pilo, a několik lahvinek piva, vína a rumu tak přispělo k příjemné náladě. Seděli jsme pohodlně, neboť Peršing s Honzou zabrali asi půlku vagónu a ještě v okamžiku, kdy už jsme byli všichni uvelebeni a bylo jisté, že máme obsazeno o několik míst navíc, jsme suverénně odpovídali zájemcům o sezení: „Sem ještě přijdou.“ Bylo to však také proto, že nás letos jel opravdu historicky vysoký počet a pořádně jsme nevěděli, kdo ještě dorazí. Nicméně po odpojení jednoho vagónu během cesty jsme museli volná místa „pustit“. Jana se během hovorů ve vlaku stala autorkou nového označení „fetky“, jež vzniklo zkomolením Helčina „socky“, ale překvapivě se ujalo.

Po přestupu v Horažďovicích jsme již stáli až do Sušice. Zde jsme se vměstnali spolu s asi 500 dalšími lidmi do autobusu směřujícího na Annín. Mnozí z nás sice nemuseli stát jako ostatní, ale bylo to jen díky tomu, že na některých místech u uličky seděli na klíně i tři lidé - na dvojsedačku se nás vešlo i pět! Cestu osvěžilo několik srandistů výkřiky typu: „Zavřete okna a zatopte!“ či: „Kinedryl! Uhlí!“ Nutno doplnit, že venku bylo asi 30 °C ve stínu, v autobusu asi o dalších deset stupňů více.

Konečně jsme vystoupili ven a autobus odjel. Honzovi přitom rozjel na placku ešus, který mu pod něj v lehce mátožném stavu upadl, a my se vydali na pouť do kempu. Museli jsme se přitom pár kilometrů vrátit, protože z autobusu se nám podařilo probít ven až o stanici dále.

Po příjemné podvečerní procházce jsme konečně došli do kempu. Ostatní již spokojeně popíjeli u stánku jednoho „bambáče“ za druhým a my se k nim okamžitě připojili. Za zvuků kytar jsme zde popíjeli a zpívali asi do dvou, kdy jsme se přesunuli k ohni. Vilda s Petrem vytáhli buřty a začali je opékat. Zpočátku jsme měli snahu zanechat jich pár na ráno dětem, nakonec ale zvítězily vypitým pivem vyvolané nejprimitivnější pudy podpořené chutí na něco dobrého...

Ráno jsme se z úst majitele stánku i několika tábořících v okolí dozvěděli, že takovou pařbu, jakou jsme zde předvedli my, zde ještě nezažili. To se však pak opakovalo téměř denně a my si záhy zvykli...

Sobota 3. července 1993 (Annín – Sušice; cca 10,9 km): Dopoledne jsme se nasnídali a pak i naobědvali u stánku. Vilda, Ríša a Patrik mezitím odvezli do Sušice auta s bagáží. Po jejich

návratu vyrazila za slunečného počasí na plavbu naše mohutná flotila tvořená dvěma žlutými a jedním zeleným parníkem, dvěma červenými a jedním žlutým téčkem, jednou červenou vltavou, jednou zelenou a jednou oranžovou vydrou a jednou oranžovo-bílou indiánkou. Vybavení jsme byli láhvemi s koktejly, jež jsme pracovně pojmenovali Hu-Hu, Fru-Fru a Bu-Bu. Byly to však různé mixy rumu, fernetu, koly a toniku. Hned po vyplutí se na přibližně kilometrovém úseku tvořícím ostré „esíčko“, kde voda jen svištěla, vycvakalo asi šest kánoí. Nejnáročnější byla zejména peřejka začínající průjezdem zbytku jezu pod hradlovým mostem. Krátké zklidnění nastalo až při dojezdu k celodřevěnému [jezu Dlouhá ves](#), kde jsme loď přetáhli přes jakési molo tvořící jeho levou polovinu.

I další jízda peřejnatou tratí a sjízdými jezy se pro nás stala mimořádným zážitkem. Nevadilo ani to, že se většina posádek nedobrovolně vykoupala. Zejména pak Boušáci se svým „Titanikem“ byli více pod vodou než nad ní. Cvaknutí po sjezdu spádové desky [jezu Páteček - Červené Dvorce](#), když jen chvíli předtím předvedli polovičního eskymáka i na voleji před jezem, uvedlo Mílu do přechodného stavu deprese. Jen se tak potvrdilo jedno ze základních vodáckých pravidel: „Manželé nikdy nesmí jezdit spolu v jedné lodi.“ Označení Mílovy nepovedené napodobeniny kánoe tímto slavným jménem nebylo vůbec náhodné a z uvedených důvodů se přímo nabízelo. Se svojí snad až příliš otevřenou a snadno se zalévající indiánkou vhodnou spíše na jízdy po hladině klidného rybníka, než po rychle tekoucí řece, to neměl jednoduché.

V samém závěru jsme ještě pobavili „obecenstvo“ na [Panském jezu](#) v Sušici, kde jsme připomínali spíš ponorkovou flotilu. Mohutná vlna při zakončení šlajсны totiž téměř všechny odvážlivce, kteří se k jejímu sjezdu odhodlali, doslova zaplavila.

Kemp U nádraží v Sušici tvořený úzkým, zato ale asi 350 metrů dlouhým, pozemkem táhnoucím se podél levého břehu se tomu v Anníně nemohl ani náhodou vyrovnat. Zejména pak, když jsme museli podniknout asi půlhodinovou cestu do hospody v Malé Chmelné, kde do nás hospodská nacpala asi tunu Spišských párků. Nabídku na jídelním lísku, jak zpívá Petr Hapka, nemělo smysl ani číst ani jíst ani nic, dávno jsme věděli, co na něm najdeme, jenom buřty a pivo a nenávisť, v hospůdce páté cenové skupiny ... No ale vážně tam byly asi tři druhy párků, salám s cibulí, salámová mísa, buřty, klobásy, utopenci, salám se salámem a tak podobně. Majitel hospody byl pravděpodobně místní uzenář. Během večera kolem nás jezdili zedníci s kolečky písku a my chodili na záchod, kde se ve vaně namáčely dlaždičky a v pračce bylo připraveno na praní. Lokál byl totiž v provozu za probíhající rekonstrukce. Naopak Míla v nás vyvolal salvy smíchu, když ukázal svůj řidičák, na němž po vyjmutí z pouzdra zbyly z fotografie jen vlasy, zatímco pusa, nos a oči zůstaly přilepeny na pouzdru...

Po návratu do kempu jsme se sesedli u stanů i s těmi, kteří byli pro změnu na večeri v hotelu v Sušici, kde si měli možnost vybrat některé z 41 velmi chutných jídel za pakatel. Společně jsme pak popíjeli a bavili se dál až dlouho, dlouho do noci...

Neděle 4. července 1993 (Sušice – Horažďovice; cca 16,4 km): Vilda, Patrik a Ríša dopoledne opět odvezli bagáž a po jejich návratu jsme vypluli na další skvělou jízdu plnou jezů a peřejí a pochopitelně permanentního soulodění spojeného s nezřízenou konzumací všech líh obsahujících nápojů. Plavba byla provázena dalšími cvaknutími se, v čemž znovu dominovali Boušáci. Dráza přitom navázala na Peršingovu tradici a utopila brejle. Malá skupina naší výpravy se cestou stavila v hospodě a řádně se upravila, zejména pak Vilda jí „chytil“.

V Horažďovicích jsme postavili tábor za brankami na místním fotbalovém stadiónu FTC Horažďovice a pak bez sebemenšího prodlení vyrazili do špičkové [hospody U Hlaváčků](#), kde nám Melíšek, jenž nejezdil lodí, zamluvil [salónek](#), kam se bohužel již nevešli Vilda, Petr, David B., Jitka a Helča s Helenkou a Bárrou. Ti se však najedli a napojili jinde a také skvěle.

My ostatní jsme [hodovali](#) v tomto vzoru všech hospod, co do kvality obsluhy, chuti jídla, záchodu i vzhledu. Zejména místní specialita, hovězí guláš s knedlíky posypaný cibulkou byl zcela bez chyby. Večer nás též přijeli navštívit Ivan s Romanou.

Po odchodu jsme se přesunuli i s druhou skupinou k bufetu na stadiónu, kde jsme vypili, co se dalo, zaspívali si při Peršingově kytáře a někteří si později dokonce zatancovali při koncertu místních rockových skupin při [Muzikantské noci](#). Pouze Alena nenalezla pochopení pro tento druh umění (asi málo pila) a ráno s argumentem, že se celou noc nevyspala, odmítla zaplatit za nocleh...

Pondělí 5. července 1993 (Horažďovice – Katovice; 11,9 km): Atrakcí dopoledne se stal Patrik. Když ho viděl výběrčí poplatků za táboření, jak se plazí ze stanu zcela paralyzován kocovinou po včerejší pařbě, prohlásil: „To je nejlepší obličej rána, ten nemusí platit.“

Poté co byla odvezena bagáž, přičemž Patrika musel v řízení nahradit Mártý, a po vydatném občerstvení U Hlaváčků v podobě gulášku a piva, jsme vyrazili na cestu, zatímco Ivan s Romanou odjeli domů.

Plavba nebyla tentokrát tak záživná, protože řeka ze svého peřejnatého rázu přešla do volejů občas oživených jezem. Nejvíce se nám zalíbilo [Svaté Pole](#), které jsme zdolali po rovném úzkém skluzu podél levého břehu. Vysoká vlna pod tímto skluzem způsobila, že úspěchy zaznamenali pouze zadáci, kteří jej sjížděli bez háčků, čímž odlehčili přídě lodí. Kompletní posádky neměly šanci, neboť byly doslova zaplaveny.

Plaváčkem dne se tentokrát stala Jana, která se ten den tak „upravila“, že vycvakala nejprve asi desetkrát Drahušku a pak několikrát i Mártýho, jenž jí ze soucitu nahradil. Poslední cvaknutí na hlubokém voleji před [jezem v Katovicích](#), kde Mártý i s lodí zapadl do asi metrové vrstvy pěkně mazlavého a aromatizovaného bahna, bylo obzvláště zaznamenání hodné. Pavel, s nímž jela Jana první dva dny, si při pomyšlení, čemu výměnou háčka unikl, jen tiše mnul ruce.

Posádky šesti lodí se předtím zastavily v hospodě ve Střelských Hošticích, ale tam našly jen „vyžranou spíž“ a seschlou hospodskou podoby Babušky Jagušky. V temném kamenném lokále byla navíc nechutná zima, proto se vrátily k řece. Kánoe ale mezitím uvázali Vilda, Petr, Jitka a David B. k pilíři nedalekého mostu, pročež se musel David P. obětovat a v nechutné špíně pro ně doplavat. Přitom si - naštěstí jen lehce - rozřízl nohu o traverzu pod mostem.

Po utáboření se v Katovicích jsme se vydali do hospody, ale jelikož zde neměli co k jídlu, tak jsme se nakonec všichni sešli v jedné vinárně, kde sice výborně vařili, ale obsluha byla naprosto dezorientovaná. Hance přinesla úplně jiné jídlo, než si objednala, Mártymu pro změnu Pekelníkův hněv bez hranolek. Po večeři jsme se vrátili do tábora, kde jsme ve stánku vykoupili poslední lahváče - prodavač byl z naší žízně evidentně mimo - a pak, protože začalo pršet, se slezli na mejdanu ve velkém stanu. Když déšť ustal, část z nás ještě zasedla k ohni, kde Dráža provedla Janě a Helče masáže pletenců ramenních a Pavel všechny napojil z posledního kalouše, kterého si předtím „zašil“ pro případ nejvyšší nouze.

Úterý 6. července 1993 (Katovice – Annín): Déšť naštěstí v noci přestal, ale přesto se oproti předchozím parným dnům, kdy bylo doslova Palermo, ochladilo. Patrik, Mártý, Melíšek, Hanka a oba Davidové odjeli domů. Končily totiž státní svátky a na ně čekalo zdrcující zapojení se do pracovního procesu. My ostatní jsme se po absolvování včerejšího nepřilíh záživného úseku rozhodli, že se vrátíme do Annína a sjedeme si znovu nejzajímavější část Otavy. Holky s dětmi si během přesunu zajely do Strakonice vykoupat se v místním krytém bazénu, ostatní si zase trochu zadováděli na v kempu vypůjčených horských kolech...

V Anníně jsme opět obsadili stánek a k večeři vyjedli asi pět štanglí salámu s cibulí. Bylo chladněji, pročež jsme piva prokládali panáčky a grogy. Láďa měl přítom prim, když vypil asi patnáct grogů, ale přesto nám zahrál na kejtru. Karel pak jako zákusek uvařil na ohni jakousi činu a my popíjeli a jedli. Po zavření stánku jsme se ještě přesunuli k ohni plápolajícímu v kovové vaně, jimiž byl kemp kvůli ochraně před požárem vybaven, a hráli se u něj...

Středa 7. července 1993 (Annín – Sušice; cca 10,9 km): Ráno byla sice ještě zima, ale přes den se oblačnost protrhávala a začalo se pomalu oteplovat. Vilda s Jitkou odvezli bagáž do Sušice a pak se vrátili na vypůjčených horských kolech.

Plavba byla opět překrásná díky četným peřejím a jezům, i když vody oproti sobotě trochu ubylo. Alena s Jitkou na háčku se po čtyřech letech, k veliké radosti všech přítomných, konečně cvakla. Jitka přítom oslavila malé jubileum, když se praskla podesáté během letošní vody...

V Sušici jsme byli opět nuceni absolvovat dlouhou pouť za jídlem a pitím. Tentokrát však vyrazila skupina ve složení: Alena, Petr, Pavel, Vilda a Jitka do hotelu, kde se všichni pořádně najedli. Ostatní se spokojili s podstatně dostupnější nádražní hospodou, kde se při zpáteční cestě uvedená pětice také stavila ještě na pár. Spolu s Ríšou a Mílou, které zde vyzvedli, se pak vrátili zpět do tábořiště. Cestou pobrali z překladiště za nádražím, strašně nenápadně, neboť praskající dřevo bylo slyšet až u řeky, slušné množství krásně proschlých dřevěných latěk, jimiž jsme si topili sedíc s ostatními u ohýnku v táboře dlouho do noci za hry na kytaru...

Čtvrtek 8. července 1993 (Sušice – Rabí; cca 6,6 km): Dopoledne proběhla akce, již jsme inspirování stejnojmenným filmem nazvali Kulový blesk. Ta spočívala v tom, že Vilda, Petr, Jitka a Helča odjeli autem s dvěma loďmi opět do Annína, kde se šéf stánku při jejich spatření vyděsil, že se zase nevyspí, když nás bude muset celou noc zavlažovat. Odtud se vrátili autem zpět už jen Vilda s Jitkou a dvěma vypůjčenými horskými koly na přívěsu, naložili bagáž a odvezli jí do Rabí. Z Rabí vyšlápli na kolech do Annína, kola vrátili a vypluli na kánoích. Ukázalo se ale, že vody už je takový nedostatek, pro který nelze jet ve dvou, a tak Helča s Jitkou nakonec dorazily stopem.

Poté co Vilda s Petrem přijeli, jsme se, už ale bez Ládi, který odjel domů, splavili v klídku do příjemného kempu v Rabí, kde již čekal - ležel ve stínu za autem a chrápal s lahváčem v ruce - Ríša, ten den pouze v roli řidiče. Bylo již opět nádherně a my se přímo pekli, proto si Pavel dovolil probudit ho sprchou z ešusu plného vody.

Začali jsme hasit žízeň bambáči a Pavel, Jana, Alena a Honza se pak vydali do [hospody](#) v nedalekých Žichovicích, kde byli nadšeni objevem kulečníku. Začali ho ihned hrát a je zajímavé, že jejich úspěchy se zvyšovaly s vypitým alkoholem. Alespoň si to mysleli oni. Navzájem se hlasitě povzbuzovali, popíjeli a ve finiši, když už byli, zejména pak Jana a Pavel, notně zmatláni i zpívali. Není divu, vždyť zde pivo stálo fantastických pět korun.

Po zaplacení čekali Honza s Alenou před hospodou, ale Pavel s Janou za přispění hostinského prchli zadními vrátky, a tak do kempu dorazili jako první. Ihned začali další zběsilý koncert složený z remixů country, lidovek a beatu, až se k ohni začali sbíhat nějací vyměkloňové z vedlejších stanů, kteří v sobě nenalezli dostatek občanské tolerance a pochopení a vůbec asi neměli kladný vztah ke „zpěvu“. Jedna semetrika to korunovala, když se slovy: „Kdyby takhle zpívali mladý! Ale vy starý!“ obořila na Jitku, která celý večer tiše seděla u ohně a ve svých třiaadvaceti se navíc cítila být poněkud dotčena zařazením do skupiny pamětníků. Vilda a Jana se pak ještě vykoukali v Nice, ale za chvíli si byli opět stěžovat nervové a my se přesunuli na mejdan do stanu, kde jsme dopili zbytky a usnuli...

Pátek 9. července 1993 (Rabí – Horažďovice; cca 9,8 km): Ráno nás vzbudil hukot hovnocucu lemtajícího svou stravu z místních latrín. Bylo načase, protože včera už to na záchodcích byla taková menší přetlačovaná s tunami hoven napresovanými v jímce. Její obsah byl asi poloviční ku množství, které v nich bylo, a tak při odklopení prkýnka se tyto vonná kupice začala drát ven. Zaslechli jsme také slova kohosi venku: „To jsme tu ještě nezažili,“ ale jen jsme si pomysleli něco o dacanech, co se utábořej ve vodáckém kempu a pak se diví, že v osm večer všichni nechodí v pyžamu s kartáčkem na zuby v ruce a slůvky: „Dobrou noc“ na rtu ulehnut do stanu.

Ríša s Vildou odvezli věci do Horažďovic, ale ujel jim vlak a oni museli čekat na další v hospodě. Něco popili a šli na další spoj, jenže i ten ujel - uviděli jen jeho koncová světla - a tak se zase museli vrátit do hospody. Na třetí či čtvrtý pokus už se to naštěstí podařilo. Ostatní se mezitím váleli v kempu, Helča s Jitkou, Bárrou a Helenkou byly na zřícenině hradu Rabí. Dráža, Karel a děti pak odjeli domů. My ostatní zašli na oběd do hospody v Žichovicích, kde jsme našli Ríšu a Vildu, kteří se sem uchýlili, aby oslavili, že se jim podařilo vrátit se vlakem zpět.

Po obědě jsme vyrazili na takzvanou sranda jízdu, kdy Jana dělala zadáka Pavlovi, Honza Aleně a Jitka Helče. Přitom jsme popíjeli bavoráka, a když už jsme se blížili k závěru, svedli jsme námořní bitvu provázenou třeskotem praskajícího laminátu po několika taranech „nepřátelských“ křižníků, při níž jsme se za obrovského smíchu navzájem vycvakali. Ríša provedl škodárnu, když přirazil k lodi Pavla a Jany, tiše - aby nevzbudil na háčku spícího Mílu - si k nim přendal věci, a pak se cvaknul. Míla po vynoření se z bezedných hlubin nebyl schopen slova a jen nevěřicně zíral. Také Alena s Honzou statečně odolávali, jenže proti sednutí si na bort není obrany.

V Horažďovicích si ještě Vilda s Helčou skočili bokem [jez Rosenauerův mlýn](#), pod nímž zamířili v bláhové naději, že jim chtějí v úzkém kanálku pomoci zachytit loď, k ve vodě stojícímu Pavlovi a Janě. Zmýlili se a záhy se za nimi zavřela hladina vody...

Končilo se tradičně U Hlaváčků, ale nebyl to ještě úplný konec, neboť přijel Petr Šmejkal, kterého vzali Helča, Jana a Pavel na noční asi dvoukilometrovou jízdu v kánoích. Bohužel se necvakl, a tak po návratu vyrazili autem zpět do hospody. Smůla byla jen v tom, že Petrovi mezitím podložili ostatní auto tvárnici, a tak kola hrabala ve vzduchu. Nakonec byl osvobozen a čtveřice nočních jezdců zamířila zpět ke Hlaváčkům. Tady se pro změnu lehce zdundrovala Helča, která při cestě do kempu provedla osvěžující koupel v zámecké kašně. Na stadiónu mezitím skončil koncert místní ďábelské skupiny Sifon, a proto jsme se mohli rozložit před stan a v klidu usnout pod širákem...

Sobota 10. července 1993 (Horažďovice – Praha): Co dodat? Sbalili jsme se a vydali se na cestu domů naplnění zážitky, které se dají prožít jen na vodě a v takové partě, jaká zde byla... Tento ročník se na dlouhá léta stal nejlepším vodáckým podnikem všech dob...